

Sidste søndag efter Helligtrekonger

Tid og sted: Jerlev og Ødsted, d. 21. januar

Skriftlæsninger

Es 2,2-5: Jakobs hus, kom, lad os vandre i Herrens lys

Kol 1,25d-28: Kristus i jer, herlighedens håb

Joh 12,23-33: Jesus svarede disciplene: ”Timen er kommet, da Menneskesønnen skal herliggøres.”

Salmevalg

749: I østen stiger solen op

308: Helligånd, vor sorg du slukke

673: O Guddoms-sol fuldstærk og mild

277: Herre, når din time kommer

320: Midt iblandt os er Guds rige

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes

Jesus svarede disciplene: ”Timen er kommet, da Menneskesønnen skal herliggøres. Sandelig, sandelig siger jeg jer: Hvis hvedekornet ikke falder i jorden og dør, bliver det kun det ene korn; men hvis det dør, bærer det mange fold. Den, der elsker sit liv, mister det, og den, der hader sit liv i denne verden, skal bevare det til evigt liv. Den, der tjener mig, skal følge mig, og hvor jeg er, dér skal også min tjener være. Den, der tjener mig, ham skal Faderen ære.

Nu er min sjæl i oprør, og hvad skal jeg sige? Fader, frels mig fra denne time? Nej, det er derfor, jeg er nået til denne time. Fader, herliggør dit navn!” Da lød der en røst fra himlen: ”Jeg har herliggjort det, og jeg vil atter herliggøre det.” Folkeskaren, som stod der og hørte det, sagde, at det var torden. Andre sagde: ”En engel talte til ham”. Jesus sagde til dem: ”Den røst lød ikke for min skyld, men for jeres skyld. Nu fældes der dom over denne verden, nu skal denne verdens fyrste jages ud. Og når jeg er blevet ophøjet fra jorden, vil jeg drage alle til mig”. Det sagde han og betegnede dermed, hvordan han skulle dø.

Prædiken

Det er under en måned siden, vi fejrede Jesu fødsel. Det var jul, og glæden lyste i alles øjne. Det lille Jesusbarn blev født, og Maria svøbte ham og lagde ham nænsomt i en krybbe. Her sov han fredfyldt, mens alle englene sang: Ære være Gud i det højeste og på jorden. Fred til mennesker med Guds velbehag. Der kom hyrder ude fra marken for at se den nyfødte frelser; der kom tre vise mænd, de hellige konger, fra Østerland, og de bragte guld, røgelse og myrra med til barnet.

Den første tid efter et barns fødsel er en hellig tid. Alt drejer sig om den nyfødte, og rundt om det lille barn er det som om, at tiden går i stå. Det er også en undtagelsestilstand, hvor søvn og vågenhed smelter sammen for barnet og forældrene. Og imens alt er forandret omkring den nyfødte, så er verden derude; og verden tager knap notits af det nye liv, men fortsætter sin vante trummerum.

Julen er en gentagelse af fødslen. Endnu en gang er alt sat på pause; det er en hellig tid, hvor alt drejer sig om det helt

nære liv. Men julen varer ikke ved. Den varer kun til påske, som vi synger, og vi tilføjer i sangen: Nej, det er ikke sandt, for derimellem kommer fasten. Og fasten begynder så småt næste søndag... så i dag slutter julen.

De fleste af os har nok for længst lagt julen bag os. For julefreden varer kun nogle få dage... måske strækker den sig lige ind til nytår... men så går livet videre. Hverdagen vender tilbage. Og *barnet vokser...*

I dag er det sidste søndag efter Helligtrekongers dag. Det lille barn, der blev født julenat, er blevet voksen. Og hvad er han blevet til? Hvad for et menneske er han?

Vi hører ikke meget om tiden fra Jesu fødsel, og ind til han begynder sit virke. Men to ting går igen. Han kalder Gud for sin far, og han har stor magt.

Når vi spørger: Hvad er Jesus blevet til? Hvad for et menneske er han? Så viser der sig et mysterium. Jesus er et menneske; men han har Guds magt.

Det måtte vel give nogle forklaringsproblemer for ham, da han voksede op. Måske forstod han det ikke selv. Skulle han skjule det? Skulle han leve et stille liv, hvor man lagde

så lidt mærke til ham som muligt? Så det ikke gav ham nogen problemer? Eller skulle han bruge sin magt? Han kunne vel få det, som han ville ha' det; hvorfor ikke udnytte magten til at leve godt? Hvorfor ikke udnytte magten til at forme verden, sådan som han fandt det bedst?

Jeg har en ring her... når jeg tager den på, bliver jeg måske usynlig?

Nej...

Men I kender historien, gør I ikke? om ringen, der gør usynlig, og som besidder en magt, som man kan underlægge sig alle folkeslag med. Historien om Frodo og ringen; Ringenes Herre.

Det er i og for sig den samme historie. Det lille væsen, hobitten Frodo, der helst vil leve et stille liv uden store omkostninger, har fået den største magt, verden kender til, lagt i sine hænder: Herskerringen. Hvad gør han med den? Skal han skjule sig eller skal han bruge den til at bekæmpe den onde Sauron med? Det viser sig, at der findes en tredje vej: Han kan tilintetgøre ringen i

flammerne på dommedagsbjerget, som ligger i Saurons rige, Mordor.

I Ringenes Herre er der et kapitel, hvor en lille gruppe af gode helte skal beslutte sig for, hvad de gør med ringen. De sidder rundt om ringen i elverriget Kløvedal og diskuterer; store navnkundige mænd. Og de kan ikke enes. Men så rejser den lille Frodo sig op og siger: Jeg skal nok tage ringen og tilintetgøre den på dommedagsbjerget. Det er filmens ”sidste søndag efter Helligtrekonger”.

Det lille Jesusbarn er blevet voksen, og han rejser sig op, som Frodo, og siger: Jeg vil tilintetgøre ringen på dommedagsbjerget. Han bruger nogle andre ord, han siger: ”Nu er min sjæl i oprør, og hvad skal jeg sige? Fader, frels mig fra denne time? Nej, det er derfor, jeg er nået til denne time. Fader, herliggør dit navn!”

Mysteriet er, at Jesus har al magt; men han vil ikke bruge magten til at underlægge sig hele verden. Han vil bruge magten til at overvinde døden, ikke bare for sin egen skyld, nej for alle menneskers skyld.

Men det kræver et offer, det kræver, at Jesus bliver udsat for fristelser, for modstandere, for ydmygelser og fornedrelser, det kræver, at Jesus går igennem de voldsomste pinsler, hvor han forlades af sine venner og hånes af folket... og offeret fuldendes med korsfæstelsen, den offentlige henrettelse.

Jesus ved, at det er vejen, han skal gå. Det er den skæbne, der venter ham, og som han frivilligt må vælge. Og så er det ikke så overraskende, at hans sjæl er i oprør. Hvad skal han gøre, hvad skal han sige? Gud, himmelske far, frels mig fra alt det, der kommer! Tag byrden fra mig! Vælg en anden!

En af fristelserne for Jesus er, at han vælger det almindelige liv. At han lægger magten fra sig og finder en kone, får børn, får en familie og et arbejde, og han bliver sikkert en respekteret og vellidt mand.

Men det, der gør Jesus til et mysterium er, at han vælger lidelsen. Han vælger lidelsen for den andens skyld, for Jesus lever udelukkende for den andens skyld, for min skyld, for din skyld. Og han vil gå til den yderste grænse, til

det dybeste mørke og det mørkeste dødsrige for frelse alt det fortabte. Og derfor bliver Guds navn herliggjort i Jesus Kristus. Jesus valgte *ikke* at blive frelst selv fra sin skæbne. Jesus valgte at leve og dø for den andens skæbne. Og det var sådan, Jesus åbenbarede Guds kærlighed for os. Det var sådan, Jesus viste os, hvem Gud er.

Vi siger, at Gud er kærlighed. Men hvordan kan vi vide det, hvordan skal vi forstå det? Ved at se på Jesus. Når vi ser på Jesus, ser vi Guds kærlighed. Der findes intet stærkere symbol på kærligheden end den korsfæstede Jesus Kristus. Og korsets gåde er, at vi bliver forenet i kærlighed, når vi vender os mod det.

I dag er julens sidste dag; den korte julefred omkring barnet i krybben er for længst forbi. Det er hverdag igen. Vejret er gråt og vådt, og januar og februar synes uendeligt lange.

Men der er et håb. Der er et lys. Håbet er, at Jesus Kristus går vejen til Golgata, til sin korsfæstelse, ligesom Frodo skulle gå til Dommedagsbjerget, og at han, altså Jesus Kristus, forener os alle i Guds kærlighed. Amen.

Lovprisning

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden,
som det var i begyndelsen,
således også nu og altid
og i al evighed. Amen.

Kirkebøn

Evige og almægtige Gud, vort lys og vor trøst. Dit lys skinner selv i det dødens mørke, vi ikke kan gennemtrænge; for dit lys er livets lys.

Lad dit lys skinne for alle mennesker på jorden. Lad det skinne, hvor der er ufred og krig. Lad dit lys blive åbenbaret, hvor mennesker lider og forfølges af andre mennesker. Tænd en flamme i de mennesker, der er ensomme og forladte, i dem, der har mistet troen og håbet, og i dem, der har mistet de mennesker, de holdt allermost af. Lad dit evige lys skinne for dem, der er blevet svigtet og dem, der er lagt for had. Lys for dem, der er syge eller som ligger for døden. Tænd lys i de mørke

afkroge, hvor vi aldrig ville sætte vores ben, eller på de steder, vi end ikke kender til.

Og giv os så mod til at genkende dit lys i vores næste. Hjælp os til at se lyset, hvor vi ellers kun så mørke. Giv os mod til at vidne om det lys, når man benægter, at det findes.

Amen.